

[Wilhelm]

det. Det mente man rent faktisk. Det kunne ikke være rigtigt, at det var så grotesk. Men siden den første behandling, som var den eneste, er der jo bl. a. sket det, at skatteministeren endelig – det tog et halvt år – fik besvaret nogle af de spørgsmål, vi havde stillet. Det er en af de ting, der er sket. Af disse besvarelser fremgår det, at man kan ikke oplyse, hvor mange fonds der findes, man kan ikke oplyse, hvordan de fordeler sig med hensyn til kulturelle og erhvervsmæssige formål. Der foreligger ikke oplysninger til belysning af, hvor store indtægter og formuer der er unddraget beskatning og afgift ved placering i private fonds. Ministeren må bekræfte, at private fonds kan opnå de omtalte skatte- og afgiftsprivilegier, uden at fondens skal godkendes, uden at fonden skal registreres, uden at regnskabet skal revideres, og uden at der stilles noget som helst krav om, at formålet på nogen måde skal være almenvelgørende, samt bekræfte, at den eneste bestemmelse, der tager sigte på at begrænse private fonds' skatteprivilegier, hvis de udøver aktiv erhvervsvirksomhed, nemlig selskabsskatteovens § 1, stk. 3, kan omgås ved at aftale, ikke at fonden skal have andel i overskuddet, men at den f. eks. skal have en bestemt procentdel af omsætningen. Det var bare nogle af de ting, vi fremførte, da vi havde kulegravet vilkårene for private fonds sidste år, og hvor en hel række ordførere sagde, at det nok ikke kunne være rigtigt, det dér. Det er altså besvaret i mellemtiden. Jeg har ikke indtryk af, at ret mange har interesseret sig for disse svar, men det er en af grundene til at hive det frem igen, for nu er det faktisk bekræftet. Man var et halvt år om at komme med de svar i skatteministeriet, men det er bekræftet, at sådan forholder det sig.

En anden ting, der er sket, siden vi havde den første behandling sidste år, og som kan være endnu en god grund til at hive det frem igen, er, at efter at VS havde trukket denne sag frem, og efter at vi havde haft den første behandling af det, kom Arbejderbevægelsens Erhvervsråd med et krav om, at de private fonds ikke længere skulle fritages for almindelig selskabsskat. Desuden kom den socialdemokratiske mindretalsregering med et skatteoplæg, hvor man i det mindste antydede et løfte om det samme. Da havde man pludselig ikke længere henvisninger til, at nu skulle

der jo nedsættes et udvalg osv., nej, man kom med sit skatteoplæg den 11. maj sidste år og lovede faktisk, at nu ville man gøre noget ved de private fonds uden at afvente en ny undersøgelse, der skulle være 4-5-8 år. En ny undersøgelse, siger jeg – ja, fordi da vi først hev disse fonds frem, i december 1977 allerede, var den daværende regerings umiddelbare reaktion jo, at det har vi sandelig for længst nedsat en lille undersøgelsesgruppe til at kigge på, det har handelsministeren taget initiativ til i 1974. Der var bare ikke sket noget som helst. Så da vi fik den hevet frem, skulle man retfærdiggøre sig og nedsatte så en ny undersøgelsesgruppe, igen på tværs af de tre implicerede ministerier, handels-, skatte- og justitsministeriet. Men man påstod rent faktisk, at sådan en gruppe havde siddet siden 1974, der var bare ikke sket noget. Og det er grundene til, at vi tager det frem igen.

Jeg mener, at den sag i hvert fald er tilstrækkeligt oplyst til, at også hr. Ellemann-Jensen burde kunne forholde sig til det dér med fonds. Jeg mener også, at det er tilstrækkeligt oplyst, at man ved så lidt, at end ikke hr. Ellemann-Jensen kan påstå, at han ved, hvor meget der er unddraget beskatning gennem fondsdannelser. De ved det i hvert fald ikke i skatteministeriet, men hr. Ellemann-Jensen var i stand til at sige heroppefra, at disse unddragelsesmuligheder jo ikke var nær så store, som VS lod formode. Det ville være interessant at få at vide, hvor hr. Ellemann-Jensen har det fra. Alle de steder, hvor unddragelsesmulighedernes omfang er kendt, har vi anført dem i bemærkningerne, men de er ikke kendt for fondsområdet, ministeriet ved det i hvert fald ikke; hr. Ellemann-Jensen lader skinne igennem, at han ved det – så er han den eneste.

Om kapitalpensionen hørte vi, at det var en opsparingsordning, og at man skulle være forsigtig med at modarbejde opsparingsordninger. Det er ikke rigtigt, at den er indført for 50 år siden, og at man ikke havde forudsat folkepensionen. Den blev faktisk indført af VKR-regeringen i 1970 eller 1971. Og denne ordning, som tillader fradrag af op til ca. 51.000 kr. – i øvrigt er den reguleret – op til ca. 51.000 kr. for tiden, højst 15 pct. af indkomsten, og som altså har optimal virkning for folk med den jævne, pæne lille indtægt på 350.000 kr., kender vi også provenuet af. Der sker en unddragelse dér på 1,3 mia kr.